

Oğlan ve Küçük Okapi

Ebru Mina TOMURCUK

Ođlan ve K    k Okapi

Ebru Mina TOMURCUK

Yeşil yağmur ormanının kalbinde, ağaçların yükseldiği ve havanın ıslak yaprak koktuğu yerde, Sam adında meraklı bir oğlan yaşırdı. Sekiz yaşındaydı; sıcak kahverengi teni, kısa kıvrıkcık siyah saçları ve hayranlıkla parlayan büyük koyu kahverengi gözleri vardı. Sam her gün sarı yağmurluğunu, yeşil kargo şortu ve kırmızı lastik çizmelerini giyer, keşfe çıkmaya hazırlanırdı.

Sam amurlu patikalarda dolařmayı severdi; kk kanvas kâşif antası yanında hoplardı. Yanında her zaman bir defter ve bir kalem taşırdı; gördüğü şeyleri çizmeye ya da yazmaya hazırды. Yağmur ormanı sırlarla doluydu ve Sam hepsini bulmaya kararlıydı. 'Orman büyük, yeşil bir gizem,' derdi kendi kendine.

Sisli bir sabah, Sam eğrelti otlarının arasında hafif bir hışırtı duydu. Yaprakların arasından baktı ve daha önce hiç görmediği bir yaratık gördü. Yaklaşık büyük bir köpek boyutlarındaydı; yumuşak çikolata kahverengi tüyleri ve zebra gibi siyah beyaz çizgili bacakları vardı. Büyük yumuşak kulakları seğirdi ve kadife gibi koyu burnu havayı kokladı.

Sam nefesini tuttu. Hayvanın başında küçük boynuzcuklar vardı ve büyük koyu gözleri utangaç ve yumuşacık bakıyordu. 'Merhaba, küçük,' diye fısıldadı Sam. Yaratık başını yana eğdi; meraklıydı ama korkmuyordu. Sam yavaşça defterini açıp çizmeye başladı. Onu korkutup kaçırmak istemiyordu. Bu gizemli bir hayvandı ve Sam onun hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu.

Sam eve dönünce annesine koştı. Annesi bahçedeydi; yeşil bahçe önlüğünü giymiş, elinde bir sulama kabı tutuyordu. 'Anne, ormanda tuhaf bir hayvan gördüm!' dedi. 'Bacakları zebra gibi çizgiliydi ve kahverengi tüyleri vardı.' Annesi usulca gülümsedi. 'Bu harika bir hikâyeye benziyor, Sam,' dedi, ama gözleri ona pek inanmadığını gösteriyordu.

Ertesi gün Sam aynı yere geri döndü. Sessizce bekledi ve kısa süre sonra küçük okapi yine ortaya çıktı. Bu kez daha yakına geldi. Sam bir avuç taze yaprak uzattı ve okapi bunları avucundan yedi. 'Gerçeksın,' diye fısıldadı Sam. 'Biliyordum.'

Sam her gün okapiyi ziyaret etti. Ona Pip adını verdi ve arkadaş oldular. Birlikte uzun yeşil ağaçları keşfettiler, sığ derelerde sıçrayarak yürüdüler ve kuşları dinlediler. Pip, Sam'e gizli patikalar ve saklı açıklıklar gösterdi. Sam her şeyi defterine yazdı: Pip'in neler yediğini, nerede uyuduğunu ve nasıl oynadığını.

Bir öğleden sonra Sam annesini ormana götürdü. 'Burada bekle,' dedi. Usulca seslendi ve Pip bir eğrelti otunun arkasından çıktı. Annesi şaşkınlıkla nefesini tuttu. 'Ah, Sam!' dedi. 'Haklıymışsın! Bu gerçek bir okapi!' Dizlerinin üstüne çöktü ve elini uzattı. Pip parmaklarını kokladı, sonra avucuna burnunu sürttü. Sam gururla parladı.

Sam'in annesi büyük bir kitapta okapileri araştırmasına yardım etti. Okapilerin nadir olduğunu ve yalnızca yağmur ormanında yaşadığını öğrendiler. 'Yuvaları yok oluyor,' dedi annesi. 'İnsanlar ağaçları kesiyor.' Sam yaprak yiyen Pip'e baktı. 'Onları korumalıyız,' dedi Sam. 'Pip'in yaşamak için ormana ihtiyacı var.'

Sam okapiler hakkında bir proje yapmaya karar verdi. Pip'in resimlerini çizdi ve defterine bilgiler yazdı. Büyük yeşil bir orman ve küçük bir okapinin olduğu bir afiş yaptı. En üste 'Nadir hayvanların yardımımıza ihtiyacı var,' diye yazdı. Annesi ağaçları boyamasına yardım etti. Mutfak masasında birlikte çalıştılar ve Sam işiyle gurur duydu.

Pazartesi günü Sam afişini okula götürdü. Sınıfının önünde durdu ve onlara Pip'i anlattı. 'Okapiler utangaç ve nadirdir,' dedi. 'Yalnızca yağmur ormanında yaşarlar ve yağmur ormanı giderek küçülüyor.' Diğer çocuklar gözleri kocaman dinlediler. Bazıları daha önce hiç okapi duymamıştı.

Sam'in öğretmeni gülümsedi. 'Bu harika bir proje, Sam,' dedi. 'Bize önemli bir şey öğrettin.' Sınıf alkışladı ve Sam yanaklarının ısındığını hissetti. Pip'in şimdilik güvende olduğunu biliyordu, ama birçok okapinin yardıma ihtiyacı olduğunu da biliyordu. Daha fazlasını yapmak istiyordu. Herkesin yağmur ormanını ve sırlarını bilmesini istiyordu.

Okuldan sonra Sam ve annesi bahçelerine küçük bir ağaç diktiler. 'Her ağaç yardımcı olur,' dedi annesi. Sam onu dikkatlice suladı. 'Bu ağaç Pip için,' dedi. 'Ve ormandaki tüm okapiler için.' Pip'in uzun yeşil ağaçların arasında oynadığını, güvende ve mutlu olduğunu hayal etti.

Sam yağmur mevsiminden önce Pip'i son kez ziyaret etti. Dev bir eğrelti otunun altında birlikte oturdular ve Sam defterine Pip'in bir resmini çizdi. 'Sen benim arkadaşımsın, Pip,' dedi. 'Yuvana her zaman göz kulak olacağım.' Pip sanki anlamış gibi eline burnunu sürttü. Orman çevrelerinde usulca hışırdadı.

Sam'in annesi afişini kasaba kütüphanesine astı. İnsanlar durup okudular. Bazıları daha önce hiç okapi görmemişti. 'Ne tuhaf ve güzel bir hayvan,' dediler. Sam mutlu hissetti. En utangaç, en nadir hayvanların bile ilgimize layık olduğunu herkese göstermişti.

O günden sonra Sam yağmur ormanını keşfetmeye devam etti. Uzun ağaçların arasında daha çok gizem saklı olduğunu biliyordu. Ama çizgili bacakları ve büyük yumuşak kulakları olan küçük okapi Pip'i hep hatırladı. Ve her ormanın, büyük ya da küçük, korunmaya değer bir hazine olduğunu biliyordu.